

Déli Pályaudvar, 23 óra

1972. január 29.

*Csarnok és vágány milyen kihalt!
Kihunytak itt a város fényei,
s érezni kezdjük az éjt, a hideget.*

*Az ablaknál a férfi: mosolygó kép.
Megközelíthetetlen. Megfoghatatlan keze
tétován búcsúra emelkedik,*

*mozdulata már intés:
fel kell nőnünk a rovatlan-tiszta hó
elhatalmasodó tája előtt.*

A könyv

*Kitárva
hever az úton előttem
a föld legvékonyabb könyve:
csupán két lapja van.*

*Fellebben, míg mágikus jeleit
böngésem ámulva:
sehol az apokalipszis.*

*Három szó világlik csak
a nyár rejtett jelenéseiből:
nappali pávaszem.*

Jelzések

*Akkor, éjjel kettő tájt
a nürnbergi pályaudvaron:*

*senki se szállt se ki, se be,
csak bepakolták a postát,
alvóknak alvók üzenetét.*

*Vágányok és váltók közé
tévedt egy tücsök,
és felsírt sívítva.*